

Ποντιακά Δίστιχα
Σκέψεις - προβληματισμοί

Χωλίδης Ιωάννης

Ποντιακά Δίστιχα

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ

Εγέρασα κε κ'έλλαξα, τα παλαλάμ κι αφήνω
να λάσκουμε και να γλεντώ, και να τρώγω και πίνω

Αψέα καλατσέβωσε και για τατό τσαϊσμε
φέρκουμεσε πολλά έμορφα κι εσύ Ναμκίόρ κουίζμε

Κι βάλω σο κρασίμ νερόν, κι θέλω εγώ ν' αλλάζω
άνθρωπον κ'εφτάω κακόν, άνθρωπον κι χολιάζω

Εκάθους απάν σο μηντέρ, τα γόνατας ετέρνα
κι ασο πολλά το τέρεμα επάγωσα και επέβνα

Σον κόσμον κουσκανέφκεσε, εμέν πως αγαπάσμε
σα ύψη εβγάλτσμε χαϊρζούζ, χαϊρζούζ κατεβάσμε

Παλάτια εγώ έχτιζα, και οράματα εποίνα
ντ'έβρανεμε τα τέρτοπα, εγώ ατά κ' ενεμείνα

Ανοίγω τα σιερόπα μου, νουνίζω που να φταίω
Θα ρούζω απάν σα γόναταμ κι εγώ εμέν θα κλαίω

Αργώ να ταβρανεύκουμε, ύστερα αμάν τσαρχέβω
ατόσον ντο εγλυγορώ, κάποτε σασιρεύω

Θ'ανοίγω το ταφόπομο και ζωντανός θα μπαίνω
εμέν κανένας κι αναμέν, κανέναν κι αναμένω

Σημάδια μαύρα κι' άχαρα, σο μάτοπαμ εφάνθαν
εταράεν η ψιμι κι ο νούμ, κι όλα μαζί εχάθαν

Κατ' έπαθα ετσάρχεψα, τον κόσμον για ν' αλλάζω
θα γούρνουμε άμον κουτάβ, κι άμον μουσκάρ θα κράζω

Παλικάρ απαδά κι απάν, δα δάκρυα απές τα' ομμάτιατ
κ' επόρεσεν να σέρετε, και να περ τα μουράτιατ

Εγροίξα επήκα σφάλματα, κι ατά κι διορθούνταν
μικρά τρανά τα σφάλματα, σο κάρδοπομ καρφούνταν

Ασά νερόπα τη βροσής, τα στούδιαμ θα κυλίουν
τσαμούρια θα σκεπάζνατα, σιγά σιγά θα λύουν

Εγένους άλλος άνθρωπος, αλλον επέρες δρόμον
αλαί μαλαί έλλαξες, νε πίστ εις και νε νόμον

Τ' ομάτιαμ εσκοτίνεψαν, κι ξέρω ντο να φτάω
τοπλιαέβω όλον τον νουμ, με το ταχμίλιμ πάω

Μη ερωτάς που λάσκουμε, μι ερωτάς ντε φτάω
επέρεμε ο κατήφορος, και συν χαμωνήν πάω

Λεν και γελούν ολόεραμ, εγώ τιδέν κι ακούω
σπίγκω τα δύο μούστασιμ, και το κιφάλιμ κρούω

Εγώ κανάν κ'επείραξα, η τύχην όλο κρούιμε
αρχίνω να παρακαλώ ατέ εμέν κι ακούειμε

Τ' ομάτιαμ έχω ανοιχτά, άνθρωπον αραεύω
να κάθουμε και λέγατον που ζω και πως πορεύω

Με το ρακίν και το κρασίν, το τράπεζ τονιατέψτεν
κι ύστερα εμπάτεν σον χορόν, σιγά σιγά χορέψτεν

Ολόρθα καμίαν κι στεκς, πάντα είσαι ξαπλωμένος
ασον κόσμον απάν σην πλας, θα είσαι ανασπαλμένος

Τερώ όλο το τελέφωνομ, να κρούει αναμένω
άχαρον με το τέρεμα, εγώ πάντα απομένω

Ερώτεσεν το κάρδοπομ, ομάτια γιατί κλαίτεν
ντο εν εσάς ντο βασανίζ, κι εμέν τιδέν κι λέτεν

Κατηγορίας άσκεμα, κατάρας ντο κ' αντέχω
επέμνα ολομόναχος, αρκάν αποθεν κι έχω

Απόπισιμ ερούζανε, κι ξέρω ντ'αραεύνε
ακούνε τεμόν τον τουσμαντζ, εμέναν κι νιανέβνε

Αλλ εκλωγογυρίσκουσαν, κι άλλ έρχουσαν σο γιάννις
η εντροπή και το ναμούς, εχάθαν από πάνις

Χωρίς να εγροικούματο, τα χρόνιαμουν διαβαίνε
κι ατίν μάναμ πε πόθαναν, εμάς θα αναμένε

Αούτα τα κουτούζοπα, κι' ομοιζνε τ'έναν τ'άλλο
ας έναν εφτάν καρβόνια, κι εικόνισμαν το άλλο

Εσέβα κι εγώ σο χαμόν, σιγά σιγά εσύγα
τα χρόνιαμ ετελέθανε, επέμνανέμε ολίγα

Εχπάστα σον αγύριστον, και σον θάνατον πάω
πολλά αργά εταβράνιεψα, για τέμεν κατ να φτάω

Κι ξέρω ακόμαν θέλωσε, κι ξέρω αν πονώσε
εγώ εμέναν κ'εγροικώ, μισώσε ή αγαπώσε

Τ'ομάτιαμ εσκοτείνεψαν, ο νουσιμ παλ εχάθεν
τα δύο ατά ντο έξιζαν, ατώρα πως εφάνθεν

Του κύριμ όλα τα καλά, σ'έναν τόπον εθέκα
το ούζον πάντα έπινεν, τέσσερα παρά δέκα

Τα τέρτιαμ και τα βάσαναμ, σο σπιτ εγώ αφήνω
αχπάσκουμε και λάσκουμε και να τρώω και πίνω

Ντ'εποίκα εγώ για τ'έσεναν, απάν πλακίν εθέκες
εφτάς πάντα του κεφαλίζ, κι εμέν τσιαρέν κ'εφέκες

Άλλ τρώνε, πίνε, σιέρουνταν, εγώ μονάχα κλαίω
ντ'εποίκα ατσά αδά σην πλας εγώ εμέναν λέω

Τα χρόνια έρθαν κι επέρασαν, σιγά σιγά εφάνθεν
ο εις τον άλλον κι εγνωρίζ το ιχτηπάρ εχάθεν

Πάντα λέω αχπάσκουμε, πάντα λέω θα φέβω
κλώσκουμε γυροκλώσκουμε, και σα παλιάμ κονέβω

κοιμούμε ελέπω οράματα, χπαράουμε αγνεφίζω
νουνίζω ντο εποίκες με το κάρδοπομ κλενίζω

Χωρίς να θέλω αχπάσκουμε, που να πάω κι ξέρω
Ο νούσιμ πα περδεύκετε κεσέν εμπροστάμ φέρω

Εγώ αγαπώ τα έμορφα για τάτα παλαλούμε
για τάτα γίνουμε κουρπάν και ρούζω και σκοτούμε

Ασου πεθάντς κουρφήσνεσε, κεσέν καλόν εφτάνε
οι ανθρόπ κεκτιμούνατο, κι θέλνε να πεθάνε

Το κακόν ντέρθεν έβρεμε, εγώ κι ξέρω απόθεν
λέγνε τηδέν πα κέπαθεν, μόνον επαλαλόθεν

Είπα την κάρδιαμ μη πονείς, τ'ομάτιαμ να μη κλαίγνε
το στόμαμ και τα σίλοπαμ κανάν τηδέν μη λέγνε

Τ'ομάτιαμ κατακέφαλα, μονάχος καλατσεύω
απές σον νουν ντεπέβνεμε, εσέναν αραεύω

Όνειρα που εχάθανε, πόθοι π'εδιαλίγαν
εγώ εμένα ερωτώ, ατσά που να επήγαν

Τον κόσμον όλον βοηθώ, εφτάω ότι τάζω
άδικα όμως πολεμώ, εγώ εμέν ν'αλλάζω

Εσύ εμέναν κι εγνωρείς και εγώ εσέν κι ξέρω
ποία να έρχουνταν σον νουμ ντο εμπροστάμ να φέρω

Έμορφα έσαν τα παλιά, άσκεμα τα καινούργια
ντ'ενοούζαμε επέθαναν, εχάθαν και τα γούρια

Ασό πρόσωπομ εχάθεν το γέλος και η χαρά
τρανόν έτονε απάνιμ ντέσυραν η ιφτηρά

Ντ' έβρανεμε τα βάσανα, το ψόπομ εμαρέθεν
πατούρεψανε τ'όνειραμ, το μούτιμ ετελέθεν

Έπλωσα τα σερόπαμο κάπου για να πιάνω
με το μουτ εγώ έζησα με το μουτ θα πεθάνω

Ντο κι εποίκα τα πράματα, εμέν γιατί φορτώνε
άδικα εμέναν κρούνεμε κι άσκεμα εμέν ματώνε

Φτερά κανάτια ένοιζα, πολλά ψηλά επήα
ο ήλιον έτονε ζεστός, τα λύβια έσαν κρύα

Παντρεύς αποκτάς παΐδια, και γίνεσαι γονέως
μΐαν κι άλλο όμως κ'επορείς να γίνεσαι εσύ νέος

Το κακόν ντέρθεν έβρεμε, αϊκον άλλο κείδα
ατώρα απάν συν γεράμ εξέβεν φουσκιαλίδα

Θυμούμε πάντα τα παλιά, και τα χρόνια εκείνα
ντο έτρωγα και έπινα κι οπίς αγλάρ κ'εφείνα

Ας εφέκεσμε και έφυγες, πολλά δέβαν ημέρας
κομμάτια ασό κάρδιοπομ και ασυν ψυμ επέρες

Εποίκα ημέρα την νύχταν, εσέναν ν'αραεύω
εγροΐζατο εχάσασε, τσάπαν τσαπαλαεύω

Ποίος εγέντον αίτιος, τσακώνω το κιφάλιμ
αν είχα τύχημ και εχπάλ, αλλιώς θα τον το χάλιμ

Τεμά όλα ετελέθανε, τ'απίδια και τα μήλα
σο κουμ εντόκεν το παπόρ, τσαρτσαρίζ η καντήλα

Κάποτε κάπως γίνουμε, πάω να παλαλούμε
εγώ εμέναν κ'εγροικώ, κι ασην ισκιάμ φοβούμε

Τα τέρτια και τα βάσανα ερούξαν απ' οπίσιμ
Εσέβαν αφκά σο πετσίμ κι αποπάν το καμίσιμ

Τα λώματαμ κανείς κι πλυν, κανείς κι μαερεύμε
Εμέν κανένας κι αναμέν κανένας κι αραεύμε

Έλα Βάνιαμ και Βάνιτσαμ, για γύρτσον σ'οσπιτόπος
ενέσπαλες τον γυρισμόν και το μονοπατόπος

Να μη παθάνια χριστιανός, ούτε και μουσουλμάνος
το κακόν ντ' έρθεν έβρεμε να μην παθάν τουσμάνος

Σταυρώνω τα σιερόπαμο, κλείνω κα το κιφάλιμ
λέω σιγά σο κάρδιοπομ, άσκεμον έν το χάλιμ

Τρανά εσκόθαν κύματα και το παπόρ εσίεν
αίλι σ' ατόν πεγέσασεν, κρίμαν σ' ατόν π' επείεν

Ακούατς πως κρυφογελούν, εφτάν πως ξεροβέχνε
κι φόβουνταν την κάταραμ γιατί καντήλαν κέχνε

Ακούγατς πως κρυφογελούν, εφτάν πως ξεροβέχνε
την κάταραμ κι φοβούνταν γιατί καντήλαν κ' έχνε

Ο νούσιμ γυροκλώσκετε όπως η καρμενέτσα
μίαν έρθα σ' εσέτερα ετότες παλ εμέτσα

Ο νούσιμ γυροκλώσκεται, τα σέριαμ σταυρωμένα
τ' ομάτιαμ ασό κλάψιμον, κόκκινα και πρεσμένα

Καλά κακά και αμάρτιας, αδά στην πλας εποίκα
Ποινή έλεγαν την μάνιτσαμ και τον κύρημ Γιωρίκα

Αγρήμε εγώ τον ουρανόν, μαύρον και λειβωμένον
ο παλαλόν εφόβεθεν, λένε τον μεθυσμένον

Κατηγορούνατον ντο πιν και λέει κι άσπρον πάτον
γιατί πιν και ζαλίετε, κανένας κ' ερωτάτον

Ζελεύω τα ψηλά ρασιά ατά πως κι γερούνε
φορούνε ολοπράσινα κι από ψηλά τερούνε

Άλλο κι λέγω κι γελώ, άλλο κι μασκαρεύω
θα πάω σα Μοναστήρια και θα καλοερεύω

Ο ήλιος εβασίλεψεν, ετέλεθεν η μέρα
εμέναν επαλάλωσαν, μάνα και θυγατέρα

Μη ερωτάς που λάσκουμε, μη ερωτάς που κείμαι
τον κόσμον εγώ κ' έπλασα, ο κόσμον εγώ είμαι

Εσίνεψεν, ετούλωσεν, κανάν τιδέν κι λέει
ποίον να εν το βάσανον, και για ποίον κλαίει

Τ' ομάτιαμ ειν ορθάνοιχτα, άνθρωπον αραεύω
να κάθουμε να λέγατον, πως ζω και πως πορεύω

Εγώ εμέναν κ' εγροικώ, ντο θέλω ντο αραεύω
πιάνω αδά, γριβώνω ακεί, να ζω τσαπαλαεύω

Σίλια τρακόσια ψέματα, κι άλλα ατόσα εντάμαν
μιάν κιάλο να επόρναμε, να γίντον ένα θάμαν

Ο κύριμ έτον χοβαρτάς, εγώ είμαι το παιδίνατ
εφτάω το χοβαρταλούκ και πέρω την ευχίνατ

Κράτμε ελπίδα στην ζωήν, κι θέλω εγώ να χάμε
για τέμεν κάνεις κι ερωτά, κανένας κι εγροικάμε

Όλον τον κόσμον να χρωστάς, κανένας να μη δίσε
πάντα να είσαι άρρωστον, σον θάνατον να κείσαι

Βαρέα όλα ολόεραμ, δύσκολα ανασάνω
λέγω εβαρέθασε ζωή, καλίον να πεθάνω

Ο νούσιμ ντο κενούνιζεν, η κάρδιαμ ντο κ' εμέβνεν
όλα μαζί εχάσατα κι εμέν τιδέν κ' επέβνεν

Ο νούσιμ ντο κενούνιζεν, η κάρδιαμ ντο κ' εμέβνεν
με τ' έσεναν ντο έχαρα εκείνο εμέν επέβνεν

Νουνίζωσε, παλάλουμ, θαρώ θα βρήκμε σάρα
κ' επόρω ν' ανασπάλατα με τ' έσεναν ντ' έχαρα

Εσύ ες τεμόν η ζωή, εσέν πάντα νουνίζω
τ' ομάτιαμ δάκρυα γόμουνταν και εγώ εμέν κλενίζω

Κάθουμε και αναστορώ, κι όλα πέρω απ' άκρια
μαραγκουλιά το κάρδοπομ σ' ομάτιαμ τρέγγε δάκρυα

Βαρκίεις και ταπουρίεσε, πως κ' είδα εγώ εσέναν
ο νούσιμ καπ εκλώσκουντον, κ' έτονε μετ' εμέναν

Θεός αέτς εποίκενατς, κι ξέρνε ντο να φτάνε
όλα αδά αφήνατα και συν χαμονήν πάνε

Τ' ομάτιαμ και το κάρδοπομ, άδικα ενεμέναν
ντο κ' είπα και ντο κ' έποικα εφόρτωσαν εμέναν

Κατηγορίας ψεύτικα, κ' έναν σωρό αίκα
εγώ κανάν κ' επείραξα, κανάν κακόν κ' εποίκα

Λάσκουμε ολομόναχος, το κίφαλιμ κλεισμένον
κι θέλω να λυπούντανε και λένε ο καϋμένον

Τ' ομάτιαμ κατακέφαλα, κι τέρω γύρω γύρω
φέβω κι άλλο κι κλώσκουμε λιθάρ οπίς θα σύρω

Μακάρ πουλίμ να έξερα, να έξερα κ' εποίνα
τα τέρτιαμ και τα βάσαναμ τον διάβολον ν' αφήνα

Τα χαταλόπα του Αδάμ, τα παιδιά τη Εύας
εχάσανε την εντροπήν και ντο θα λέει σέβας

Ο άνθρωπον τειδέν πα κεν, την ίσκιανατ φοβάτε
σαν περ ο ήλιον φαίνεται, κρύφκετε ο ήλιον, χάτε

Τερώ όλον το τηλέφωνομ, να κρούει αναμένο
μονάχα με το τέρεμαν, σο τέλος απομένο

Κι κλαίω κι μοιρολογώ, κι κρούω το κιφάλιμ
αέτς έτον το ριζικόμ, η τύχημ και τ'εχπάλιμ

Φαρδύς, πλατύς σο μεσοστράτ, απάν εγώ επλώθα
και είπα δόξα τον Θεόν απάτεν εσώθα

Όλα έρθαν τ' απάν αφκά, ο κόσμον παλ ελάεν
με το σταυρόν που έπηεν ο άχαρον εκάεν

Όταν θα κρούνεσε οι τουσμάν, τουσμάν να είναι μόνον
Οι φίλοι όταν κρούνεσε, βαρύς θα εν ο πόνον

Ποίος είπεν επέθανα, ποίος είπε εχάθα
κάμποσα χρόνια επέρασαν, εγώ πάλι εφάνθα

Τσίτσιλι πούλιμ πίτσιλι και ντο πολλά πα είδη
τα τραγωδίας τα' έμορφα του Γιάννε του Χωλίδη

Εμέν κανένας μη πονεί, εμέν κανείς μη κλαίίμε
μονάχος έψια τ'άψιμον, αφήστιατο ας καίίμε

Κι είμαι λεφτοκαρί τσιπούκ, να σκισ τσώνα να φτάσμε
εμέν μάνα εγένεσεν και κ'επορείς ν' αλάϊσμε

Εγώ εμέναν κι εγροικώ, ντο θέλω ντ'αραεύω
κι εχόρτασεν το ψιόπομο, να ζω τσαπαλαεύω

Ντο είδα ναι ντ'επέρασα, θέλω να ανασπάλω
για τάτο θα τερώ μπροστά, οπίς κι τέρω άλλο

Κατ έρτε εβρίκμε κάποτε, κι ξέρω ντο παθάνω
νουνίζω ντο επέρασα, πάω τον νουμ να χάνω

Τα τραγωδίας ντο έγγραψα, ασην ζωήν παρμένα
τα λόγια τουν αληθινά και πολλά πονεμένα

Κοπανίζνε το σίδερον, πελεκούνε το ξύλον
αδά συν πλας φοβάσε τη γάρην και το φίλον

Όλον την νύχταν έπινεν και έκλαιεν το χάλνατ
το πρωί έτον άρρωστος, επόνεν το κιφάλνατ

Κοπανίζνε το σίδερον, το ξύλον πελεκούνε
μάνα εμέν εγένεσεν, θέλω να εγροικούνε

Θέλω πάντα να λάσκουμε, τον κόσμον να γυρίζω
και τα κορτσόπα τ'εμορφα μάναμ να ποδεδίζω

Έβρανεμε τα βάσαν αϊλί εμέν παιδία
Απλώνω κάπου να κρατώ νε ρίζας νε κλαδία

Σατάναδες εγέντανε τον κόσμον κοροϊδεύνε
Χριστόν ατοίν κι λάτρεβνε και Θεόν κι πιστεύνε

Ατός π'εφτάει τον μάστορα και λέει δειώ αβάντσον
εγώ λέγατον όβασον και ύστερα κακάντσον

Αϊλί εμέν πολλά άσκεμον εγέντονε το χάλιμ
εσκώθαν τα ποδάροπαμ να κρούνε το κιφάλιμ

Αούτα τα νεότητα, αϊλί που κι φοάτε
ατώρα εγώ εγρίζατο, ο κόσμον ντο θα χάτε

Έμαθα νέον καλατσίν, συν φέσιν και σην χάζι
τα μάκρεα τα φίστανια λέγνατα ατώρα μάξι

Δώσμε Θεέμ υπομονήν σο κάρδοπομ γαλήνη
τα κοντά τα φιστανόπα λέγνατα ατώρα μίνι

Όντας λαγκέφς σα κάτσιαμ, ξάι πως κι φοάσε
θα χάνω την υπομονήμ, θα λέω να πας χάσε

Ο κόσμον να λυπάτεσε να λέει ο καϊμένον
καμίαν να μη εβρήκς και τρωσ φαϊν μαερεμένον

Ιδρώνω όντες ζεστιάουμ, παγώνω όντες κρυώνω
γραμμένον ντο εν σο κατσίμ, απάτο κι γλυτώνω

Κι κράτουνε τα γόναταμ, τα σιέραμ κι πιάνε
ντο έπαθεν ο άχαρον, για τεσέν λέγνε Γιάννε

Βαρίν σελέκ τα βάσανα, ετσώκεψαν απάνιμ
κανείς κ'εβρέθεν εμπροστάμ, κανείς κ'έτον σο γιάνιμ

Αγαπώσε, τυρανίσμε, θέλω να γελώ κλενίσμε
αφορισμένον ες ψυν, σο κάρδοπομ φαρμάκ ξυν

Καλά κακά πα είδαμε και τ'άδικον πα εφάνθεν
με το σταυρόν σο σέρ που πάει ο άχαρον εχάθεν

Εσείνεψα και τραγωδώ, λέγατα τούλια τούλια
εγώ αγαπώ τ'ασήμετρα, ντο μοιάζνε περπεντούλια

Φαίνεται πριν να ράβνατα, το πανίν πως κι βρέχνε
εγώ αγαπώ τα ξώπλατα, πανίν ολίγον ντ'έχνε

Να ελέπατα να σιέρουμε, τα πάλια να θυμούμε
πως έτρωγα και έπινα, με τίναν εκοιμούμε

Ράσια απαδά κι απάν, κατάμαυρα ορμάνια
εγάπανεμε η μάναμ, εκούιζεμε Βάνια

Τρώνε ολοπράσινον χορτάρ και έβραν έναν τρόπον
διπλά να μαρουκάντανε και ν'αφτάνατο κόπρον

Πεϊχούτ ερούζα σο κρεβάτ και κ'επορώ να κοιμούμαι
κοροϊδεύω εγώ εμέν, εξέρω κι λαρούμε

Καλά ντ'εγέντονε αέτς τ'αρνίμ κι γιανασιέβμε
τα ρέζιλιατς αν τρώγνατα οι σκυλ θα κουτουρέβνε

Απές σο μάτιαμ τέρεμε, ίσως να εγροικάσμε
κείμαι ο κόσμον ο άδικον, κι αξίζ για να φοβάσμε

Όσοι κ' έζησαν την ζωήν, κιατέν που κ'εγροικούνε
Όντας πεθάνε εφτάν καλόν που κ'έξερνε να ζούνε

Όσοι εμένα κ'είδανε κ'εμέναν κ'εγροικούνε
ίσως θα έν πολλά αργά, την πόρταμ όντες κρούνε

Ενέσπαλέ μεν ο Θεόν και έσυρεν το σιέρνατ
όθεν γραμμένον τ'όνομαμ έχασεν το τεφτέρνατ

Όντες ο νούσιμ σταματά τ'ομάτοπαμ τσαμώνω
αραεύω τον εαυτόμ, ατόν για ν'ανταμώνω

ΕΡΩΤΙΚΑ

Το κερόπον όντες πιαν σουκ αρνόπομ κι οφύγον
εγώ τιδέν κι θα εγροικώ νε πολλά και νε ολίγον

Σην στράτα έχω τα' όμματιά μ', εσένα αναμένω
να λέπωσε και ύστερα, σο τάφοπομ να μπαίνω

Εμέναν κι θ' ανασπάλτς, θα κλαις και θα λυπάσε
το φίλεμαν ντ' εδώκα σε, στο στόμα θα θυμάσαι

Εσέναν θ' ανασπάλωσε, για τάτο όρκον παίρω
ατώρα εξέρω να πονώ, εξέρω να υποφέρω

Άλλο σιμάς κι έρχουμε, εσέν κι γιανασέβω
άλλο κι ακούω ντο λέσμε, και εσέναν κι νιανέβω

Το φως νατς ετσαράνιζεν, εποίεν πως κοιμάται
εγώ εγυροκλώσκουμενε, το κρίμαμ κι φοβάται

Ο ήλιον εκαμπάνιζεν, βουρκάνιζεν ο αέρας
εσύ εμέν περιγελάς, μήνας πολλά κι ημέρας

Ασχώρετον Σαρίκαμης, ερζερούμ η κατάρα
εκεί έμνε εξόριστος, και με τα'αρνίμ κ' εχάρα

Τα χρόνια έρθαν επέρασαν, εσέν πάντα θυμούμαι
ελέγασε έλα μετ' εμέν, και εσύ έλεες φοβούμαι

Γιατί να τσιαρκινεύκεσε, ατσιά ντο να φοβάσαι
σ' εγκάλιοπομ θα πέρωσε, και θα γλυκοκοιμάσε

Εθέλνα να εμ σύννεφον, αέρας να φυσάμε
σο ζέστον ν'εγκαλιόποσο, να φύσα και να βάλμε

Αλαν ντ'άλλων θα φτάματα, κανείς κι θα γνωρίζμε
Ατό τι τσουνας το κουτάβ, εμέν γιατί κλενίζμε

Που εμ και που εγύριζα, γιατί πάντα ερωτάσμε
εξέρτσατο και εξέρατο, εσύ ντο κι' αγαπάσμε

Το φαίν έτον έτοιμον, και κάλα αρτυσμένον
εφαένατο τ' αρνόπομ επέβνα πεινασμένον

Κι θέλατον, κι πέρατον, κυλίστατον ας έρτε
ή τσακανίστεν με το ζορ, εμέν σατόναν φέρτε

Τριγών τα χτήνια ντο οριάς, έναν φωνείς βροχάλα
έμπα σο καλυβόπομο, κι ατέναν ας με τ'άλλα

Εσέν απάν σο μεσοστράτ, εγώ ενεμείνα ημέρες
εσύ εμέν ενέσπαλες, κι' άλλο δρανίν επέρες

Συρίζοσε, κουίζοσε, εσύ και απαντάσμε
αραεύω κ' εβρίσκωσε, φοβούμε κι αγαπάσμε

Παρακαλώ το κάρδοπομ, λέγω να απιδιαβέντσε
από εμέναν κι εγροικά και πάντα αναμέντσε

Τα ρίζας και τα κλάδοπα, ντο είχα απλωμένα
Αϊλί εμέν μανίτσαμου, έσανε σαπεμένα

Το κικιμ κρατεί σο σιέρνατς, σο πλευρόν το τεστίνατς
η κορ που κοβαλήατα, να τρώω εγώ την ψύνατς

Σκουπίεις με τσατσοφόρκαλον, το τοζ κρυβ το φυστάνις
εθέλνα να εμ και εγώ τοζ και κάθουμε απάνις

Άμον ζυμάρ σο ζύμωτρον, εφούσκωσα κ' επλώθα
για τ' έσεν εχάσα τον νουμ, αρνίμ επαλαλώθα

Έμπρουμ κ' εβγέν ο διάβολον, Θεός κι σταματάμε
τερώ τ' αρνόπομ το μικρόν λέγατο χάϊτε ας πάμε

Να μη έτον ο θάνατον, ο φόβον πα να χάτε
τ' ορμίν βοά και τ' άρνοπομ για να έρτε φοβάτε

Λέγατεν, διαρμενέβατεν, η κόρη κ' αφουκρούτε
που κει τερείς όταν κάθετε, θαμάετε όντες σκούτε

Αδά ρασίν, ακεί ρασίν, καλύβ απές σην μέσεν
η λάμπατς ετσαράνιζεν ατσά τα' αρνίμ απές εν

Ντο έσυρα τα βάσανα, τ' αρνίμ όλα θυμάτε
παρακαλεί το ψόπονατς να βγεν σίτια κοιμάτε

Έκαψα το σερόπομο, εβάρκιζα και επόνα
μετέμεναν να έκλαιε και τέμον η τρυγώνα

Τερώ την φωτογραφίας και σιέρετε η καρδιάμ
θα έρχουμε να εβρίκωσε, μόνο να έχω την υίαμ

Στέκω, τερώ και καλατσεύω με την φωτογραφίας
εσύ εμέν τηδέν κι λες, έχασες την λαλίας

Τον νούνατ ές τ' ωτίατ ες, όμως κι αφοκρούτε
που κει τερεί όταν κάθετε, θαμάετε όντες σκούτε

Όντασ φορεί πολλά άσκεμα, το κάρδοπομ ταράζει
πάω κατ για να λέγατο, σα κάτσιαμ αράζει

Εφώταξεν τ' εμόν τ' αρνίν, τ' ομάτοπαμ ενοίγαν
τα τέρτιαμ και τα βάσαναμ, στον διάβολον επήγαν

Σα μακρά έφυνεν τ' αρνίμ κι άλλο από κι εφάνθεν
έκλεισα κα το κίφαλιμ κι υπομονήμ εχάθεν

Τ' αελαδόπον ντο εριάς, κουϊσα γαλαφόρα
άσατο κι έλα με τ' εμέν, να ζέλευμε η χώρα

Το Μεπλεκέτ και το μιλέτ, απ' όθεν εκατέβες
καίεσε και βρουλίεσε, σ' εγκάλιοπομ ντο εσέβες

Ατώρα ημέρα δει και περ, ο φέγγον παλ εφάνθεν
ντ' εγέντον το μικρόν τ' αρνίμ κι ασον κόσμον εχάθεν

Τ' αρνίμ εποίκεμε πολλά, κέναν σωρό αϊκα
το κάρδοπονεθε φαρμάκ, το ψιόπονατς τσοπλίκια

ΜΟΝΑΧΙΚΑ

Θέλω να είμαι μοναχός, και μοναχός να κλαίω
τα τέρτιαμ και τα βάσαναμ, εγώ εμέν να λέω

Αέτς θα χάμε ασύ πλας, κ' εμέναν θ' ανασπάλνε
κερία κι θα άφνεμε, ποπάδες κι θα ψάλνε

Ενέσπαλες το μονοπάτ, λάθος πόρταν εντόκες
ενέσπαλες το φίλεμαν, εμέναν ντο εδώκες

Γυρίζνε ολομόναχοι, τον σταυρόν ατουν φέρνε
ντο σύρνε σα πετσία τουν οι μονασοί εξέρνε

Αιλί εσέν νε μοναχέ, πάντα μονάχος είσαι
το μαξιλάρις αγκαλιάς και μοναχός πα κείσαι

Κανείς κι κείται σο γιάνις, κανείς κι περ ανάσαν
παρακαλείς τα βάσανα, απόπανεις να χάσαν

Μαύρα σκέπασαν σύννεφα, κι άλλα τηδέν κι εφάνθαν
άμον ατίντς π' ενέσπαλαν και μοναχοί εχάθαν

Δύσκολον γίνεται η ζωή, όντας είσαι μονάχος
άμόν τσατσίν κουράεσε, κι ας φαίνεσαι άμον βράχος

Μονάσιαν που κ' έζησαν, ντο κάθουνταν και λέγνε
άμον ντο πέρνε έναν δαυλίν και το καρδόπομ καίγνε

Αέτς εγώ κι ενούνιζα, αέτς για να παθάνω
σιγά σιγά εγέρασα, μονάχος θ' αποθάνω

Μονάχος όντες κοίμασε, μονάχος όντες σκούσε
σιγά σιγά θα πουγουτόντς κι ύστερα παλαλούσε

Θέλω να είμαι μοναχός, μονάχος να γυρίζω
μονάχος το καλύβοπομ, σ' έναν βουνό να χτίζω

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ

Ντο θα λέγω σε άξον με, εμένα να θυμάσαι
η νύχτα εν να λάσκεσε, η μέρα να κοιμάσε

Σπίγκνε απαδά, σπίνγκνε απακεί, κι ξέρνε ντο να εφτάνε
τσαγκάνας π' εχγε σα τσέπας, ατοίν ας αποθάνε

Ανάσπαλον το κάποτε, το σήμερα για ζείσον
τα δύσκολα απές συν ζωής, εύκολα εσύ πείσον

Το πάντα ατελείωτον, εμείς ολίγον ζούμε
το πάντα όντες λέομε, το πάντα κι εγροικούμε

Η ζωή ατελείωτον, εμείς ζούμε ολίγον
για τάτο έλα να σιέρουμες, ση ζέσταν και σο κρύον

Ολ ατουπές θα μπαίνουμε, σο χώμαν ντο πατούμε
για τάτο ας αγκαλιάσκουμες και ολ μαζί ας ζούμε

Ντο τρωσ ντο πιντς κε σέρεσε, από εν κερδισμένον
απάτα τίποτα κι εφτάει, να ξέρτς ο πεθαμένον

Πε πέθαναν επέθαναν, που ζουν πα θ' αποθάνε
καλά κακά ντ'εποίκανε, με τατουνούς θα πάνε

Πε πέθανεν επέθανεν, που ζη πα θα πεθάνει
το φάρμακον ντο δίνατον απάνατ κι πιάνει

Άσκεμον θα εν τω χάλις, τρανόν θα εν τω γιασίρις
τέρεν μη καταράσκεσε η μάνας και ο κύρης

Τέρεν πάντα να σέρεσε, πάντα να τρωσ και πίνεις
τσαμώντς τα δύο τ'ομάτιας και όλα αδά αφήνεις

Ο κόσμον ολοστρόγγυλος, κλώσκετε χωρίς τέλος
τέρεν μη πέρτσε αποφκά και θα γίνεσαι γέλως

Ότι κεξέρτς κόρη να φτας, την μάνας άμε ερώτα
θα λείσει πως θα μαειρέφς λάχανα με κορκότα

Μ'εφτάς μετάνοιας άδικα, μη πας στην εκκλησίαν
ντο λες πουλόπομ και κ'εφτάς, από εν η αμαρτίας

ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Έζησα και εγέρασα, ατόρα όλιαμ πονούνε
άχαροι που κ'επρόφτασαν, να ζουν και να γερούνε

Κι θέλω τα γεράματα, κι ξέρω ντο να φτάω
σον δρόμον που κι κλώσκεσε, εσέβα εγώ και πάω

Κι φόβουμε τον θάνατον, κι φόβουμε τον χάρον
θα κοβαλούν θα βάλνεμε, σο τάφιμ άρων άρων

Εγέρασαν τα σέριοπαμ, τα κότσιαμ κι κρατούνε
τ' ομμάτιαμ και το κάρδοπομ, ατά πως κι γερούνε

Τα γόναταμ εκόπανε, τα κότσιαμ κι κρατούνε
τ'ομάτοπαμ κι εγέρασαν, κι'αχόρταγα τερούνε

Εγροίξατο εγέρασα, εγύλεψεν το μάτιμ
σιγά σιγά ετσόκεψα, εκόπεν το τακάτιμ

Έχασα το μνημονικόμ, εσταμάτσεν ο νούσιμ
έσυρα το τσουλ σο ποτάμ, εντάμαν ναμούσιμ

Όταν γεράς κι θέλνεσε, κι' ολ για τ' εσέναν λέγνε
ντ' αναμένιατς κι νουνίζνε, να κάθουνταν να κλαίγνε

Τ' ομάτιαμ και το κάρδιοπομ, ειν ακόμαν γιοσμάδες
τα μέσαμ και τα γόναταμ, εγένταν κουρατάδες

Το κάρδιοπομ τσαπαλαέβ, τα σιέραμ πα πιάνε
τ' ασχώρετα τα γόναταμ, οπίς μονάχον πάνε

Τα γόναταμ παρακαλούν, λέγνεμε κι επορούνε
τα χρόνιαμ ετελέθανε, αρχινώ και φοβούμε

Μίαν κι άλλο επόρναμε, να γίντον έναν θάμαν
τα γόναταμ εγέρασαν, με τεμέναν εντάμαν

Μη λυγίζετεν γόνατα, κρατέστε με μη χάμε
έρθεν λέγνεμε η σειρά, και σο ταφίν θα πάμε

Αναμένω εγώ σην ζωήμ, πάντα πότε και έως
να επωρώ να γίνουμε μίαν κ' άλλο εγώ νέος

Τα μίκρα όλα ετράνιναν, εφάνθανε τα κάλλια
εγώ ο μαύρον εγέρασα και μαύρα έχω χάλια

Μη ερωτάς τα χρόνοπαμ, μη ερωτάς με πόσον
αν επορείς Αρχάγγελεμ, τα χρόνιαμ οπίς κλώσον

Ολόεραμ νεότητα, κι εμέν πολλά θυμίζνε
κατ να επόρνα κι έποινα οπίς για να γυρίζνε

Ζωή γίνεσαι άδικος, γιατί είσαι αίκσα
κι' εθέλνατο εγέρασα κι εγώ τηδέν κ' εγροίξα

Ο γέρων γίνεται μωρόν, μίαν κι' άλλο μωρούτε
όντας λέει παράλογα ποισέστεν πως κι ακούτε

Εγώ τερόσε απές σην πλας, κλώσκεσε σ' άλλον μέρος
εγώ πα έμνε παλικάρ ατώρα εγένουμ γέρος

Απορώ τα μαλόπαμο κατάσπρα πως εβρέθαν
μαζί με τα γεράματα φαίνεται ατά πα έρθαν

Εγέρασες και κ' επορείς και ντε έποινες θυμάσαι
λες έμορφα επέρασα, άδικα κι θα χάσε

Το κάκον ντ' έρθεν έβρεμε, μάνιτσαμ βάϊ βάϊ
κάποτε ράκιν έπινα, ατώρα φυσώ το τσαϊ

Ελέπατα και σέρουμε, κρυφογελούν τα σίλιαμ
αϊλί εμέν εγέρασα, κι είναι για τα γριτσίλιαμ

Συρίζω πάντα τραγωδώ, τρώω πουλίμ και πίνω
έσπρινα και εγέρασα, τα παλαλά κι αφήνω

Αούτα τα νεότηταμ, πάνε κι' άλλο κι κλώσκουν
ομιάζνε άμον το χορτάρ, τα πρόατα ντο βόσκουν

Ο ΓΕΡΩΝ

Φαίνεται πως κι ξέρτς που πας, ομοιάζ άμον χαμένος
τ' ομάτιας κατακέφαλα κι ο νους σης θολωμένος

Άμα γεράς κι θέλνεσε, κι εσέν στραβοτερούνε
για τατουνούς ντο έκαμες σον νούνατον κι κρούνε

Τον γέρον κι αγαπούνατον, συν ζέστιαν και σον κρύον
τερούν πως θα τσουπόνατον και σο γεροκομείον

Τον γιόν ατ και την νύφεν ατ, τ' εγγόνιατ περ απάκρια
νονίζ το καλυβόπονατ σο μάτιατ έρτουν δάκρυα

Το τέλος μι εν άσκεμον, θα πόθανω μονάχος
κάποτε εμ αλλιώτικος, δυνατός άμον βράχος

Έβρανε με τα βάσανα κεκώνεψαν επάνιμ
εγέντον η κάρδια τουν, σιέρουνταν οι τουσμάνοι μ'

Να τρώτεν και να πίνετεν, έμορφα να γλεντάτεν
επέθανα ησύχασα κι από τέρτ μη εφτάτεν

Πάει να βγαιν το ψόπομο, βαρέα πέρω ανάσαν
τα τέρτιαμ και τα βάσανα από πάνιμ να χάσαν

Τα βάσανα ας κρούνεμε, εγώ αντέχω κι άλλο
αγαπώ πολλά την ζωήν, για τάτο κα κι βάλω

ΤΟ ΓΕΣΥΡ ΚΑΙ Η ΑΜΑΡΤΙΑ

Ερούξα απάν σα γόναταμ, παρακαλώ τ' αρνόπομ
από τερείμε και γελά, ντ' εγένουμ γεσυρόπον

Ατέ εποίκεμε γιασύρ, ατέ να ες το κρίμαν
συν ζωή νατς να μη χορτάζ, νε χάβιτς και νε τρίμαν

Πεινασμέντσα να λάσκεσε, κι εμέναν να θυμάσε
να λες ντε εποίκα νε Θεέμ, και ν'αραεύς να ελιάσε

Κι θα λυπάτεσε ο Θεόν, εξέρ την αμαρτίας
και αέτς εσύ θα σύρτσατο, συν ψις και σα πετσίας

Θα εβρίκνεσε τα κρίματαμ, θα χάντς τεσά τα νεύρα
μονάχον θα νουνίσατο, θα λές εποίκα κέβρα

Σα μνήματα θα φέρνεμε, εκεί εμέν θα θάφνε
θέλω να ανασπάλνεμε, κερία να μη άφνε

Κατ' έπαθα ερρώστεσα, τον γιάτρον τρέξτεν φέρτε
το κίφαλιμ ζαλίετε, ο νους ιμ πάει κ' έρτε

Πολλά βαρέα ερρώστεσα, πολλά άσκεμα πα βέχω
επέμνα ολομόναχος, κανάν στον κόσμον κ' έχω

Τα έμορφας και τα καλάς, όλα τους ζέντς εδίνες
εμέναν ερουστούρεβες, και τα κέφιας εποίνες

Εκάθουμες και εκρύφκουμες, αρνίμ οπίς σα κάσια
εγώ εγλυγόρνα να φιλώ και εσύ έλεες γιαβάσια

Ο ΘΑΝΑΤΟΝ

Όλα τελείνταν ση ζωήν, επάπειρον κι ζούνε
έρτε εβριξε ο θάνατον, τα κάμπανας θα κρούνε

Θα κρουν ατά λυπητερά, τανέλια και αραία
θα κουβαλούνε σο ταφίς, θα βάλνεσε βαθέα

Θα σύρνε απάνεις χώματα, εσέν θα παραχώνε
τα στούδιας και τα κρέατας, τα σκόλεκια θα τρώνε

Μαύρον χώμα θα γίνεσαι, τηδέν να μη φοβάσε
σιγά θα ανασπάλνεσε, και ασόν κόσμο θα χάσε

Μη λίγουσε παράδεισον, κόλασιν φη φοβάσε
μαύρον χώμα θα γίνεσε, για πάντα θα κοιμάσε

Επέθενεν εφέκε μας, η ψυν που να εδέβεν
Κόλαση και Παράδεισος, ατσά που να εσέβεν

Οπίς άλλο κι κλώσκεσε, κ'εκεί που πας χαμένα
ντ'εποίκες θα θυμούντανε, θα λέγνε για τ'εσένα

Ατό έτονε η ζωής, ασήν ζωήν ντο εδέβες
ποιός εξέρ εγροίκσεσα ή απες ξάι κ'εσέβες

Ντο θα πεθάντς εξέρτσατο, χαζίρ ποίσιων το μνήμας
εδίκασέ μας ο Θεόν, Χάρος να κοβαλή μας

Που αποθάν κι κλώσκετε, μαύρον γίνετε χώμαν
φα, πία, γλέντα σην ζωής, ντο αναμέντς ακόμα

Ασόν θάνατον κι γλυτώντς ατός θα έν το τέλος
Φα, πία, γλέντα σην ζωής και μη νουνίς το μέλλως

Άμον εκείνο το χορτάρ, το πρόατον ντ' εβόστεν
απατουνούς π' επέθαναν, κανείς οπίς κ' εκλώστεν

Ο κόσμον όλον θ' έλλαζεν θα γίντον άλλον ντάλον
ένας μόνον να γύριζεν ασόν κόσμον τον άλλον

Κόλαση ή παράδεισος, οπόθεν θελ ας έρτον
ντε κλώστεν κ' έρθεν έβρεμε, τρανόν χαπέρ θα έτον

Εκατομμύρια και λίρας, σην τράπεζαν ντο κείνταν
έρτε και εβρίζε ο θάνατον, κι όλα μαζί τελείνταν

Το τέλος όταν θα έρτε, κανένας κ' ερωτάσε
τινιάς δεύτερον τ' αντσίας, και ύστερα πας και χάσε

Ατό κ' ομοιάζ με χαμονή, για τάτο μη φοάσε
βαθέα απές σο ταφίν, αιώνια κοιμάσε

Κοιμάσε απές σο ταφίν, δροσερά και βαθέα
σέρια ποδάρια θα απλώντς, φαρδέα και πλατέα

Ο κόσμος θα μοιρολογά, οι πόπαδες θα ψάλνε
βαθέα σο ταφόπομο, το λείψανον θα βάλνε

Επήγα εγώ σου πεθαμέντς, να τέρω πως πορεύνε
ενέσπαλαν το γυρισμόν, ατόναν κι νιανέβνε

Επήγα εγώ σου πεθαμέντς, ετέρεσα πως ζούνε
κλώσκουν απές σην κάσελαν, το κιφάλνατουν κρούνε

Τα τελευταία μ έρθανε, σιγά εβγέν το ψόπομ
θα κοβαλούν θα βάλνε με, σο σκοτεινόν τον τόπον

Κοβαλούνε το λείψανομ, στον τάφον για να βάλνε
τ' ομάτιαμ και το κάρπομ, εσέν κι θ' ανασπάλνε

Οι πεθαμέν θα σκούντανε, οι σκοτωμέν θα τρέχνε
κι ένας τον άλλον θα ρωτά, ντο έπαθαν ντο έχνε

Νόμος εν και ο θάνατος, και ασην πλας βαλμένος
οσήμερον να τρως να πιντς, και αύριον πεθαμένος

Σο φλίτσαν απές μ' αραεύς, σα χάρτια το μέλλος
Φα, πία, γλέντα τη ζωής, ώσπου να έρτε το τέλος

Σύνοψεις κι ευαγγέλια, και όλα τν' άλλα φέρτε
που αποθάν θα λένεμας, οπίς άλλο πα κέρτε

Ο θάνατον πα ύπνος εν, θαρρώ κι' άλλο καλίον
εκεί τιδέν πα κ'εγροικάς, νε ζέσταν και νε κρύον

Τον θάνατον μη λογαριάς, τον χάρον μη φοάσε
τ' ομάτιας θα τσαμώντσατα, για πάντα θα κοιμάσε

Πε πόθαναν επόθαναν, πάνε κι οπίς διαβένε
τ' ομάτια τουν ειν οξοπίς, και εμάς όλτς αναμένε

κανέναν μη κατηγορείς, κάναν μη πέρτς σο στόμαν
θα έρτε εβρήξε ο θάνατον, και θα γίνεσε χώμαν

Ερούξα εγώ στον θάνατον, τα πόνιαμ που να βάλω
σ' έναν το πλευρόμ ο χάρον κι ο άγγελον α σ' άλλο

Ποίος θα περ το ψιόπομο, μαλώνε ατίν και κρούνε
εμέν καθόλου κι τερούν, εμέν ζάει κι ρωτούνε

Θέλνε να κουβαλούνεμε, στον Άδην για να φέρνε
κι θέλω για να απόθανω, ατίν από κι' εξέρνε

Άρρωστος κείμαι σο κρεβάτ, τα πόνιαμ που να βάλω
ο Χάρον σ' έναν το πλευρόν, και ο Άγγελον σο άλλο

Ο ένας με βασιλικόν, ο άλλος με τον γιόσμον
παρακαλώ αφήστεμε, εμέν αδά στον κόσμον

Οι δύος πα το ίδιον, μαύρον είναι μαφία
εντάμαν παλ εχπάσταμε, πάμε για τα ταφία

Εγέρασα εχπάστα εγώ, και στον θάνατον πάω
τα παλαλά ντ' επίνα, θέλω πάλι να φτάω

Τα έμορφα τα παλαλά, στον νουμ ατώρα κρούνε
θέλω πάλι να φτάγατα, τα κότσιαμ κι κρατούνε

Τα τάματας μίαν κ' εφτάς, το κρίμαν κι φοάσε
άδικα έρθες σην ζωήν, και ντο καλά ντο χάσε

Έχασα όλον την ησιάμ, θα φούρκισμε το χρέος
κι βοηθάμε ο Θεόν, για τεν ατός Εβραίος

Τα νύχτας ετελέθανε και τέμα τα ημέρας
όπως ταϊτέβ στον ουρανόν, τα σύννεφα ο αέρας

Που τρων και πίνε σην ζωήν, χοβαρταλούκ π' εφτάνε
θα ειν καλοδεχούμενοι, στον Άδην όντες πάνε

Για τ' ατουνούς ας σέρουμες, ατίντς κι αξίζ το κλάμαν
θα τρώνε και θα σιέρονταν με τον χάρον εντάμαν

Τρώνε πίνε και σέρουνταν, τον χάρον πα μαθήσνε
καλούν ατοναν φιλικά και σο τραπέζ καθίζνε

Το ράκοπον και το κρασίν, με τ' όματα γουέβνε
μεθησμέν με τον χάρονταν ποντιακά χορεύνε

Αμον τα δέντρα τ' άχαρα τα τσουμάνια ντο ζώσκουν
ατοίν που φέβνε ασην ζωήν, πάνε κι άλλο κι κλώσκουν

Που αποθάν επέθανε, ας ζει που απομένει
ας τρώει και πειν και σέρετε, ο κόσμος να εμορφαίνει

Πολέμουν σ' όλον την ζωής, τ' ομάτιας για να βγάλνε
ασόν πεθάντς κουρφίζνεσε και για τ' εσέναν ψάλνε

Σαν αποθάνω λέγω σας, απαγκές εμέν θάψτεν
ύστερα με την κεμετσέν, τραγώδεστεν και κλάψτεν

29-12-2004

Ο ΘΑΝΑΤΟΜ

Οπίς αφήνω την ζωήν, όθεν κι κλώσκουν πάω
όσον θα είμαι ζωντανός, τα παλαλάμ θα φτάω

Κανείς απ' από κι γλυτών όλ απ' από θα πάμε
κέρδος θ' έχομε σην ζωήν τα παλαλά ντ' εφτάμε

Κι ξέρω που ευρίουμε, κι ξέρω εγώ που κοίμε
έναν εξέρω μαναχόν, σιγά σιγά τελείμαι

Τ' έμορφα ντο επέρασα, όλα σ' ομάτιαμ φέρω
κι φόβουμε τον θάνατον, ντο θα πέρμε εξέρω

Όθεν κεκά θα θάφνεμε, έλα πουλόπομ κλάψον
τα δάκρυα οπίς κι φέρνε με, έναν κερόπον άψον

Το κέροπος όνταν πιαν, σουκ αρνοπομ κ' οφύον
εγώ τηδέν κι θ' αγροικώ, νε πόλλα και νε ολίγον

Τεμόν ανθρωπ επέθαναν, τον νουμ πάω να χάνω
Με τατουνούς π' επέβνανε εγύρτσα να πεθάνω

ΞΕΝΗΤΙΑ

Έρχουμε εγώ από μακρά, ασά ξένα γυρίζω
τα μικρά όλια ετράνιναν, κανένα κι γνωρίζω

Τη ξενητίας τα βάσανα, όλια εγώ εξώστα
σην ξενητιάν εγέρασα, κι ατώρα οπίς εκλώστα

Ἐσπρισαν τα μαλόπαμο, το μάτιαμ δακρυσμένα
εἶπα σιγά σο κάρδοπομ, εγέρασες σα ξένα

Εγέρασα συν ξηνητιάν, τ'ομάτιαμ πολλά εἶδαν
πουθέν εγώ κι ησύχασα κι εκλώστα σην πατρίδαν

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΝ

Καταστροφή ο χωρισμόν, ήλιαμ κι αν εἷς μωρά
λες ἐστι δίκης οφθαλμός κι ος τα πανθ' ορά

Εμέν κ' εσέν π' εχώρτσανε, ψωμίν να μην χορτάσνε
κάθαν βραδύν σο σπίνατον, λείψανον να μονάζνε

Εμέν κ' εσέν π' εχώρτσανε, π' εγένταν η αιτία
να κρούγιατς το αστροπελέκ να καίγιατς η φωτία

Ατοίν π' εγένταν αίτιοι το σπίτιμ να χαλάνε
ασή καντήλας το φυτίλ άψιμον να πιάνε

Ο ΘΕΟΝ

Θα λάσκουμε με τον Θεόν, κορίτσια να γελούμε
ο Θεόν πολλά χοβαρτάς, αρχίνω να φοβούμε

Μαζέβ όλια τα κόρτσοπα, φιλίατα σα σείλια
εμέν αφήνμε εξωκά να κλώθω σιρομύλια

Είπατον από ντ' εφτάς, τρανόν εν αδικία
να φίλεις και να τσιρμουλείς και να εβγάλτς βρακία

Είπεμε άμε σον διάβολον, εγώ είμαι αίκος
είμαι μεγαλοδύναμος κι άνθρωπον εν μικρίκος

Ἐστειλα τον Θεόν χαπάρ, ατός κι θελ ν' ακούιμε
ατόν εβραίος εποίκεν κι άμον εβραίος κρούιμε

Αν ευρήκετεν τον Θεόν αφήστατον ας πάει
εν ασε μας χειρότερος και πολλά λάθη εφτάει

Φοβούντανε ασόν θεόν άμον την καταιγίδαν
εγώ ατόν κεντάμωσα τ'ομάτιαμ ατόν κείδαν

Μ' αραεύετεν τον Θεόν, πολλά μακρά μη πάτε
ατός πα άμον τον πλούσιον τον φτωχόν κι λυπάται

Ἐμαθες να καταράσε, τον Θεόν πως κι φοάσε
τ' αμαρτίας ντο εφτάς σον παράδεισον κι πας

Ἐναν φίλεμαν κι δεις, εμέν θελτς να τυρανείς
ο Θεόν πα κεγροικάσε για τάτο κι τιμωράσε

Ποίος θα λέιμε ο Θεόν, που εν και που κοιμάται
να πάω ερωτόατον, εμέναν αν θυμάται

Κι αν λέει πως θυμάταιμε, πως έσμε σο κιφάλνατ
ετότε εγώ θα εγροικώ το χάλιμ και το χάλνατ

Θα λέγατον εσύ και εγώ, οι δύοσ έναν πράμαν
εμάς αν σώνμας ο Θεόν, από θα εν τω θάμαν

ΤΟ ΤΑΦΙΝ Τ'ΑΓΝΩΣΤΕ

Μαύρα πουλία τρώγνεμε, κι άσπρα τριγυλίσκουνταν
τρώγνε για να τελένεμε κι αποπανίμ κι σκούνταν

Φάτεν πουλία φάτεμε, φάτεμε να τελείμαι
αφκακές σ' αλατόφυτα, πεθαμένος μη κείμαι

Ασά νερόπα τη βροσής, τα στούδιαμ θα κυλιουν
τσαμούρια θα σκεπάζνατα, σιγά σιγά θα λύουν

Σταυρόν κι θα ές το ταφίμ, σκεπασμένον καφούλια
ο Φέγγον θα λυπάται με και θα κλαιίμε η Πούλια

Αέτς θα χάμε ας σην πλας, κι εμέναν θ' ανασπάλνε
κερία κι θ' άφνεμε, ποπάδες κι θα ψάλνε

ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠ

Έτρωγανε και έπιναν, έσανε μερακλήδες
έπαιζαν και την κεμετζέν, Τόγιαληδες και Οφλήδες

Χορεύνε πολλά έμορφα, ρακόπον πολλά πίνε
τα πιτσιμιατον να τερείς, Μάτσκαληδες θα είναι

Κρούνε πουλίμ και δέρκουνταν, ματώνε κι ματούνταν
εκράναν ψιλά το κιφάλ, παιδία ασην Σαμψούνταν

Κι φόουνταν τον θάνατον, απές σ' άψιμον χούνταν
τον κόσμον θα κουρτούνατον, είν ασην Κερασούνταν

Ατίν κρούνε και δέρκουνταν, κανέναν κι φοβούνταν
γιοσμάδες απαδά κι απάν, και ασην Τραπεζούνταν

Κι λογαριάζεν θάνατον, κανέναν κι φοβούνταν
Γιοσμάδες απαδά κι απάν και ασύν Τραπεζούντα

ΠΑΤΡΙΔΑ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ

Αϊκα έμορφα βουνά, τ' ομάτιαμ πουδέν κ'είδαν
έμορφοσα Μαύρη Θάλασσα, βρες τεμόν την πατρίδαν

Θ' εσκώτονανατς, έφυγαν, σα ξένα σιέρα είσαι
σου καθενού του Πόντιου απές στην κάρδιαν κείσαι

Τα ήσιας τα χτήνια τουν, όλα οπίς εφέκαν
συν ελπίδαν ατουν απάν, τα βάσανα εθέκαν

Επίστευαν και έλπίζαν, εσέν πως θα κερδίζνε
εγέρασαν, επέθαναν, κι οπίς κι θα γυρίζνε

Έρχουνταν οι νεότεροι, τα μέρια σουν τερούνε
τα βάσανα ντο είδετεν, σον νούνατουνε κρούνε

Αείκα έμορφα ρασιά, τ'ομμάτιαμ άλλον κ' είδαν
θάλασσα μαύρη θάλασσα, βρες τεμόν την πατρίδαν

Εφέκανεσε έφυαν, σα ξένα σέρια είσαι
σου καθενού του Πόντιου, στην κάρδιαν απές κείσε

Με την ελπίδαν και το μούτ, εσέν πως θα κερδίζνε
εγέρασαν επέθαναν, κι οπίς και θα γυρίζνε

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΑΠΤΟΥΛΟΓΛΗ

Κάθουσαν εκαλάτσεβαν και παρακάθ εποίαν
ο Απτούλογλhis έλεγεν, σιγά την Θεοδωρίαν

Ντο είς σον νους καλά νούντσον, καλά νούντσον κι εγροίκα
ντε εποίκα κι επουσπάνεψα, λυπούμε ντο κ'εποίκα

Ντ'εφτάς εκείνο απομέν, ότι κ'εφτάς χαμένον
θα νούνισατο συν ζωής πάντα μετανοιωμένον

Θα κοβαλήσα μετεσέν και σο ταφίς θα πέρτσα
θα νουνίσατο μοναχός και μοναχός θα ξέρτσα

ΚΟΛΑΣΗΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Κατράνια πίσσας κόλασην, τιδέν πως κι φοβάτε
εξέρ χώμαν θα γίνετε ασον κόσμον θα χάτε

Εσέβα σον Παράδεισον, άμον σασιρεμένος
Θέλω να φτάω κρίματα κι ας είμαι κολασμένος

Κι θέλω τον Παράδεισον, στην Κόλασιν ας πάω
αούτο θέλω την ζωήμ, παράδεισον να φτάω

Θα πάω εγώ στην Κόλασιν, καζάνια όθεν βράζνε
τρώνε και πίνε οι κολασμέν το κέφι ανεβάζνε

Πουθέν κ' έτον Παράδεισος, την Κόλασην πα κ' έβρα
ατά έσαν όλα ψέματα, σον κόπον ντο εσέβα

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ

Να τραγωδείς την θρησκείαν, ατέν μονάχα ψάλον
σ' όνομαν του Θεού ατουν, σκοτών ο εις τον άλλον

Έπαρ έναν παράδειγμαν, ψηλά στην Ιρλανδία
σκοτούνταν μεταξύια τουν, ατιν για την θρησκείαν

Φανατίζατς η θρησκεία, εφτάγιατς μαύρους χάνους
σκοτώνε τους χριστιανούς, κι ατίν τους μουσουλμάνους

Η Θρησκεία και ο φανατισμόν, δίδυμα είναι αδέλφια
χαϊδεύνε το κεφάλαιον, και εφτάνατο τα κέφια

Το θρήσκευμαν εν τω φαρμάκ, κόνιον η θρησκεία
σον πόλεμον σου σκοτωμούς, ατά είναι η αιτία

Έφαγαν το Βυζάντιο, την Ελλάδαν κουργούνε
με τέναν κυρ-ελέησον, τον κόσμον θα κουντούνε

ΟΙ ΠΟΠΑΔΕΣ

Ντο λέγνε ατώρα οι ποπάδες, τόπον ξάει κι πιάνε
φορούν τα μαύρα τα ράσα και επάγγελμαν εφτάνε

Κι θέλω ν' ακούωσε, κι ατά ντο λέσμε χάσον
τα τράνα τ' αμαρτήματα, σκεπάζιατα το ράσον

Να εγρικώσε κι θέλω, κι ατά ντο λέσμε χάσον
τα αμαρτίας τα τρανά, σκεπάζιατα το ράσον

Νούντσον εγώ ντο λέγωσε, κι έβγα ασην απορίας
τα λίγο ντο δειν του φτωχούς, είναι τη ενορίας

Ντο είδα εγώ σου πόπαδες, όλον τον νουμ εχάσα
σα μπαρ και σα σκυλάδικα, εβγάλνε όμως τα ράσα

Πιστεύω να εγροίξετεν ντο είναι οι ποπάδες
κάποτε έσαν σεβάσμιοι, ατώρα μασκαράδες

Ντο λέγνε ατόρα οι ποπάδες, τόπον ξάει κι πιάνε
φορούν το μαύρον ράσον, κ' επάγγελμαν εφτάνε

Να λέει το ευαγγέλιον, εράευεν το πράσον
σου πόλεμους σου σκοτωμέντς, αιτία εν το ράσον

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΝ

Οι καιροί ατώρα έλαξαν, αλλιώτικα ειν τα χρόνια
κι λογαριάζνε την εγάπ, και τσι εγάπς τα πόνια

Τον γάμον ξαΐ κ' εκτιμούν, το στέφαν και την βέραν
εν ασά δικαϊώματα, οι γάρηδες ντ' επέραν

Διώχνεσε τηδέν πα κεν, νε ζέστα και νε κρύον
ο άγουρον εγέντονε, ατώρα εργαλειόν

Ο άγουρον κεν δυνατός, κι λέγνατον εν βράχος
τιλίζ το ουραδόπονατ, κάθετε απάν μονάχος

Αιτία εν ο χωρισμόν, σο δικαστήν θα πάνε
τα μωρά τουν τ' άχαρατα τα νέρατουνε χάνε

Η ΦΡΑΝΤΑΛΑ

Εφώταξεν τ' εμόν τ' αρνίν, τ' ομάτοπαμ ενοίγαν
τα τέρτιαμ και τα βάσαναμ σον διάβολον επήγαν

Ελέπατεν και σιέρουμε, χορέβ μαζί με τ' άλλα
ο εις τον άλλον ερωτά, τίνος εν η Φραντάλα

Ντο ερωτούν κι' εφτάω χαζ και ασο νουμ κ' εβγάλα
εσκώθα αν και βάρκισα, τεμόν εν η Φραντάλα

Ατοίν εμέν εγροίξανε και τα σέριατουν κροούνε
καμάρωνε την Φραντάλαμ χωρίς να ερωτούνε

Ησύχασεν το κάρδοπομ, εγέλασεν το μάτιμ
αιλί με τεμάς ντο θα συρ το διπλόμ το κρεβάτιμ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Άμον ντο χάτε η ισκιάς, όπως λύουν τα σιόνια
έβραν και περγελούνεμας, δύο χιλιάδες χρόνια

Ο κόσμον όλον θ' έλαζεν θα γίντον άλλον ντάλον
ένας μόνον να ν' ακλώσκουντον ασόν κόσμον τον άλλον

Κόλαση ή Παράδεισος, απόθεν θελ ας έρτον
ντε κλώστεν κ' έρθεν έβρεμας, τρανόν χαπέρ θα έτον

Θα έλυνεν τα άλυτα, κανείς να μη φοβάτε
θε γνώριζεν ο άνθρωπον όταν πεθάν πως χάτε

Η ψία'τ έν το τσιμίδνα'τ, η ζωήα'τ το αίμαν
κι όλα τ' άλλα ντο λέγνε μας φαντασία και ψέμα

Σκέψεις - Προβληματισμοί

Μόνο τότε θα καταλάβεις την κοινωνία, όταν έρθεις στο σημείο να πεις «Θεέ που στο Διάβολο είσαι».

Η βασική ρίζα της ζωής είναι η Ελπίδα. Οι δε πόθοι επιθυμίες, απαιτήσεις και όνειρα είναι παράρριζα.

Εγώ τον ξέχασα και τον απαρνήθηκα, αλλά και εκείνος με άφησε και με παράτησε. Άρα σε τίποτε δεν διαφέρουμε.

Παραμονή Χριστουγέννων αρχίζει και βραδιάζει, οι φίλοι ένας ένας φεύγουν για το σπίτι στην οικογένεια. Εσύ μόνος αρχίζεις και σκέπτεσαι που θα βρεις ανοιχτό καφενείο «διότι σχεδόν όλα κλείνουν» για να πνίξεις την μοναξιά στο ποτό.

Την παρομοίωση αυτή την έκαναν ασφαλώς και άλλοι. Πολλές φορές τον εαυτό μου τον βλέπω σαν χαμένο καράβι που ψάχνει να βρει λιμάνι να αράξει και να ησυχάσει. «Δυστυχώς φοβάται το λιμάνι».

Μάταια προσπαθείς να ξεχάσεις μια πόρνη όταν δεν βγαίνει ούτε μια στιγμή από το μυαλό σου.

Ημέρα Τρίτη 27 Μαρτίου 1990.

Βαριά θλίψη παίζει την ψυχή και το σώμα μου, αισθάνομαι την ανάγκη του ποτού, θέλω να μεθύσω όσο το δυνατόν άσχημα «κρεπάλη μέθη» και ας ξέρω το ποτό δεν είναι λύση.

Καμένο δεν είναι, ούτε σπασμένο. Επίσης ούτε κομμένη πληγή δεν φαίνεται και όμως πονάει πάρα πολύ και «λες μόνος σου τι έπαθα».

Ελπίδα και πόθοι μαζί με κρατάνε στην ζωή.

Φυσικό είναι μια πόρνη να πορνεύεται. Όταν όμως πορνεύονται οι φίλοι κατά τον άλλον τρόπον είναι ακατανόητο.

Όταν προσπαθείς να αφαιρέσεις τις αδυναμίες ενός ανθρώπου είναι σαν να προσπαθείς να του αφαιρέσεις την ψυχή του.

Οι αποτυχίες στην Ζωή, αφήνουν βαθιά σημάδια στην ψυχή σου. Η μοναξιά και η μονοτονία σε σπρώχνουν παρά την θέλησή σου στην Απελπισία. Η δε Απελπισία στην Τρέλα και την Μελαγχολία και τότε ψάχνεις σωτηρία στο ποτό ή στην Αυτοκτονία.

Από τα λάθη μαθαίνουμε και τα διορθώνουμε. Όταν όμως όλη η ζωή σου είναι λάθος, τι να διορθώσεις.

Φίλοι που σε γυρεύουν μόνο όταν σε χρειάζονται δεν είναι φίλοι.

Το να γεράσεις είναι φυσικός κανόνας. Αλλά να γεράσεις στα ξένα και άδικα, τότε γίνονται πιο βαριά τα γηρατειά.

Αν ξέραμε το τέλος της αρχής ίσως δεν θα αρχίζαμε ποτέ.

Μόνο το ποτό «ουίσκι» με κάνει εύθυμο. Αυτό το κληρονόμησα από τον ... και τότε για ένα μικρό διάστημα ξεχνάω τα προβλήματα και τα βάσανά μου. Όταν ξεμεθύσω ξαναρχίζω από την αρχή.

Πάθος Μίσος και Αγάπη όταν νικήσουν την λογική, ενεργείς βεβιασμένα και ασφαλώς λανθασμένα.

Την πόρνη μόνο με την τράπουλα μπορείς να την συγκρίνεις. Ασφαλώς μόνο όταν έχει την κακή της ώρα η τράπουλα.

Όταν βοηθάς μια γυναίκα είναι σαν να ανοίγεις ζωντανός τον τάφο σου.

Το βλέμμα του πλανάτε στο κενό, ο νους του τρέχει στο παρελθόν. Το παρόν και το Μέλλον δεν τον ενδιαφέρουν. Ζωντανός – νεκρός.

Η γυναίκα δεν γελιέται ποτέ, μόνο κάνει την αρχή να γελάει άλλους

Με σταυρωμένα χέρια γονάτισε μπροστά μου ο εαυτός μου και μου είπε γιατί με βασανίζεις και με αδικείς και με στερείς πολλές φορές το φαΐ μου, το ντύσιμό μου και πολλά άλλα. Και εγώ τον είπα είναι ανθρώπινη αδυναμία να αδικεί και να βασανίζει και εγώ σαν άνθρωπος κάνω ακριβώς αυτό, δηλαδή βασανίζω και αδικώ εσένα εαυτέ μου.

Είναι μικρός ο άνθρωπος που κάνει κριτική έναν συνάνθρωπό του από το πουκάμισο που φοράει. Μόνο άμα δεις την καρδιά του τότε μπορείς να κάνεις σωστή κριτική.

Σταμάτα να ψάχνεις, να ρωτάς, να αναζητείς, να προσπαθείς να καταλάβεις αυτόν τον κόσμο. Διότι υπάρχει ο κίνδυνος να χάσεις τον εαυτό σου.

Αν θέλεις να υπάρξεις μην κάνεις εχθρούς. Αν θέλεις να ζήσεις μην κάνεις φίλους.

Ζωή και θάνατος, χαρά και λύπη, δίδυμα αδέλφια με τελείως διαφορετικά αισθήματα.

Τα νεκροταφεία πρέπει να βρίσκονται στο μέσον της πόλεως ή του χωριού. Να τα βλέπουν οι άνθρωποι και να σκέπτονται η Ζωή μας είναι μια σύντομη επίσκεψη.

Να λυπάσαι αυτόν που δεν φοβάται την γυναίκα και το χρήμα.

Όσο καλή να είναι η γυναίκα, εννοώ να έχει κατά λάθος κάτι το ανθρώπινο, δεν παύει να είναι πόρνη.

Τα δάχτυλα της μιας χειρός είναι πολλά για να μετρήσεις τους φίλους σου.

Τυχαία συνάντηση πατέρα και κόρης και χώρισαν σαν ΞΕΝΟΙ.

Είναι μεγάλη υπόθεση ή μεγάλο πράγμα να ξέρεις και να βλέπεις, να βλέπεις και να ξέρεις, ότι το αίμα σου σε βλέπει κρυφά από το παράθυρο αλλά να μην ξέρεις ΠΩΣ.

Μην κοιτάς πίσω αν θέλεις να πας μπροστά, διότι θα μείνεις πίσω όπως οι Έλληνες.

Αναρωτιέμαι πολλές φορές γιατί ζω και απαντώ ίσως για να ελπίζω, αλλά τι;

Η ευημερία της ανθρωπότητας ανά τον κόσμο είναι η κατάργηση του κεφαλαίου.

Όταν οι άνθρωποι καταλάβουν τους ανθρώπους, ποιοι είναι οι πραγματικοί τρομοκράτες, εκβιαστές στον πλανήτη μας και τους δικάσουν αλύπητα τρεις φορές εις την ποινή του θανάτου και την εκτελέσουν μια φορά την καταδίκη αυτή, τότε θα επέλθει στον κόσμο ειρήνη και δικαιοσύνη.

Το χτύπημα ενός φίλου πονάει περισσότερο από το ράπισμα ενός εχθρού.

Δεν ξέρω αν είναι το ομοίωμα του Σατανά δεν γνωρίζω αν είναι ο ίδιος ο Σατανάς. Είμαι όμως βέβαιος ότι είναι τρισευχρότερη του Σατανά η γυναίκα

Οι καιροί αλλάζουν. Ο άνθρωπος που δεν μπορεί να αλλάξει και να συμβαδίσει με το παρών θα υποφέρει μέχρι να τελειώσει.

Δείξε την αδυναμία σου και άσε να την εκμεταλλευτούνε. Έτσι θα γνωρίσεις τον χαρακτήρα του κάθε ανθρώπου.

Οι καιροί αλλάζουν, γίνονται τρελόκαιροι και όποιος δεν τρελαίνεται μαζί τους θα υποφέρει μέχρι το τέλος του.

Εύπνησες καμιά φορά Κυριακή πρωί και αισθάνθηκες τον πόθο κάποιας να είναι δίπλα σου, να ανασαίνει, να σου μιλάει, να σου χαϊδεύει ή και να σε βρίζει, μόνο να ακούς φωνή. Δυστυχώς να σου μένει μόνο ο πόθος, και τότε πλένεσαι, ντύνεσαι στα γρήγορα και τρέχεις και ανακατεύεσαι μέσα στον κόσμο, ακούς φωνές, ομιλίες, γέλια και όμως είσαι πάντα μόνος.

Όσο έχεις, έχει συγγενείς. Όταν έχεις, έχεις φίλους. Όταν δεν έχεις, έχεις τον εαυτό σου και τα προβλήματά σου.

Ποιος θα σε σκοτώσει να πάει στον παράδεισο – αν υπάρχει παράδεισος. Να γλιτώσεις από τον κόσμο που δεν σε καταλαβαίνει και δεν τον καταλαβαίνεις.

Προσπαθώ να αλλάξω τον εαυτό μου, προσπαθώ να αλλάξω την ζωή μου, αλλά μου μένουν μόνο οι προσπάθειες.

Τα ίδια πάθη, πόθοι, ιδέες και οι ίδιες αδυναμίες ενώνουν ανθρώπους.

Όταν δεν σε περιμένει κανένας ή όταν δεν περιμένεις κανένα, η ζωή είναι χωρίς ουσία.

Μην εξαιρείς την μάνα σου, την κόρη σου, την αδελφή σου, την γυναίκα σου, όλες είναι γυναίκες.

Ακριβώς όμοιες σε όλο τον κόσμο είναι μόνο οι πόρνες.

Κάποτε νοιώθεις πιο δυστυχισμένος απ' ότι είσαι όταν βλέπεις ευτυχισμένους.

Αισθήματα και πόθοι είναι ανθρώπινες αδυναμίες. Κάποτε όμως είναι τόσο δυνατές που νικούν την λογική μας.

Αν ξέραμε τι σκέπτονται οι γυναίκες και τι κρύβουν στην καρδιά, θα ζούσαμε στον Παράδεισο.

Αγάπη βρίσκεις στα παραμύθια, στα μυθιστορήματα και στα νυχτερινά κέντρα. Είναι αυτή η
Αγάπη;

Αν τα νιάτα ήταν σαν τα γεράματα η ζωή δεν θα είχε καμιά έννοια.

Είναι δύσκολο όταν αυτούς που θεωρείς φίλους σου, τι μια φορά σε αγκαλιάζουν και σε φιλούνε
και την άλλη φορά δεν σου δίνουν ούτε το χέρι τους. Φταις εσύ ή δεν σε καταλαβαίνουν οι
άνθρωποι για να μην πω οι φίλοι;

Στην μοναξιά σου και στην απογοήτευσή σου μπορεί να σου φέρει βόλτα και η τελευταία πόρνη.

Όταν υποτάσσεσαι, είσαι ήδη νεκρός. Έχε το αίσθημα της ελευθερίας και ας βασανίζεσαι και ας
υποφέρεεις.

Είσαι ζωντανός-νεκρός όταν κάνεις κάτι παρά την θέλησή σου.

Είμαι ο πιο ευτυχής δυστυχισμένος διότι αγάπησα μια πόρνη. Είμαι σίγουρος θα με κάνει πιο
δυστυχισμένο από έναν δυστυχισμένο. Ευτυχώς δεν με αγαπά. Η σωτηρία μου η τύχη μου.

Μεταξύ φίλων, μεταξύ παρέας, γίνεται συζήτηση για καλές γυναίκες. Εγώ κάθομαι μαζί τους,
δυστυχώς δεν τους ακούω άλλο παρά την θέλησή μου διότι με το νου μου βλέπω μόνο πόρνες, τον
Σατανά να χαμογελά πονηρός, ύπουλος, διπρόσωπος, ψεύτης, κακός. Στο χέρι του κρατάει το
ποτήρι γεμάτο δηλητήριο, έτοιμος να το δώσει την μάνα του, τον πατέρα του, τα παιδιά του.
Κάποτε αλλάζει η συζήτηση. Εγώ γυρνάω πίσω στην παρέα και σκέπτομαι μόνος. Είμαι άρρωστος,
φανατισμένος, αμαρτωλός ή τρελός;

Ο πιο δυστυχισμένος είναι αυτός που έζησε φτωχός και πέθανε πλούσιος.

Δεν θέλω να είμαι νεκρός προτού ακόμη πεθάνω.

Ο μεγάλος δίδυμος αδελφός «Κεφάλαιο-Καπιταλισμός», ο μικρότερος κατά δύο-τρία λεπτά
γεννημένος δίδυμος αδελφός «Φασισμός» και η μικρή αδελφή τους η «Δημοκρατία». Το όνομα
Δημοκρατία κομμένο στα μέτρα του Κεφαλαίου. Αυτό το όνομα της Δημοκρατίας οι δίδυμοι
αδελφοί Καπιταλισμός και Φασισμός, σαν καθρέπτη μπροστά στον κόσμο το έριχναν και αυτοί
οργίασαν από πίσω. Τώρα οργιάζουν μπροστά και πίσω από τον καθρέπτη. Αλίμονο στους
Δημοκράτες και την Δημοκρατία τους.

Δεν χρειάζεται να αγωνίζεσαι, δεν χρειάζεται να πληγώνεσαι, δεν χρειάζεται να ματώνεσαι, ούτε
και να σκοτώνεσαι. Φτάνει μόνο να γνωρίζεις που ανήκεις και κέρδισες τον αγώνα.

Η μεγαλύτερη βρωμιά κρύβετε κάτω από τα ράσα των εκπροσώπων του Θεού.

Θρησκεία και Δεξιά, δίδυμες αδελφές, βαδίζουν πιασμένες χέρι-χέρι και σκορπούν, σκορπούσαν
και θα σκορπούν το ΚΑΚΟ.

Η σωτηρία όλης της Υφηλίου είναι η κατάργηση όλων των θρησκειών.